

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci žalobce: **Ch.D.N.**, IČ 489 65 197, s místem podnikání Masarykova 1137, 363 01 Ostrov, *zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1*, proti žalované: **Česká obchodní inspekce, Ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12.9.2013, č.j. 52829/13/0100/2200

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 12.9.2013, č.j. 52829/13/0100/2200 s e z r u š u j e a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna na náhradu nákladů řízení zaplatit žalobci částku ve výši 16 342,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí na účet č. 2108265237/2700, VS 2013110.

O d ů v o d n ě n í :

I. Napadané rozhodnutí

Žalobou podanou dne 6.11.2013 u Krajského soudu v Plzni se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 12.9.2013, č.j. 52829/13/0100/2200, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí České obchodní inspekce, Inspektorátu Plzeňského a Karlovarského ze dne 28.1.2013, č.j. ČOI 11898/13/2200. Tímto rozhodnutím Česká obchodní inspekce uložila žalobci pokutu ve výši 60.000 Kč, protože jej uznala vinným ze spáchání správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně

spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákona o ochraně spotřebitele“). Tohoto deliktu se měl žalobce dopustit tím, že porušil ustanovení § 4 odst. 3 v návaznosti na ustanovení § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele a to tak, že dne 1.10.2012 v provozovnách „stánek č. 21“ a „stánek č. 22“, Centrální prodejní hala, č.p. 158, 362 35 Potůčky, kde podniká, klamal spotřebitele tím, že nabízel výrobky porušující některá práva duševního vlastnictví, konkrétně 132 kusů padělků textilních výrobků neoprávněně označených značkou Adidas, Lacoste, Puma, Red Bull, La Martina, Jack Wolfskin, Hoolister, Bench, Monster a 93 kusů nedovolených napodobenin DVD ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. n) zákona o ochraně spotřebitele. Zároveň bylo žalobci uloženo propadnutí celkem 132 kusů textilních výrobků a 93 kusů nedovolených napodobenin a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč.

V odůvodnění rozhodnutí správní orgán prvního stupně vycházel z objektivní odpovědnosti žalobce ve vztahu ke kontrolovaným provozovnám, když z předložených listinných důkazů zjistil, že žalobce je oprávněným uživatelem těchto objektů. Skutečnost, kterou se žalobce bránil, a to že předmětné provozovny přenechal do užívání panu N.T.H., IČ 28665287, který mimo jiné ke dni 23.11.2012 ukončil pobyt na území České republiky i svoji podnikatelskou činnost, nemohla mít vliv na určení jeho odpovědnosti, neboť žalobce je za nabídku, prodej či skladování výrobků porušující některá práva duševního vlastnictví objektivně odpovědný, když tato odpovědnost pramení z toho, že je podnikatel a provozovny měl v době kontroly České obchodní inspekce pronajaty k podnikatelským účelům, konkrétně k prodeji zboží a byl tak povinen zajistit, aby prodej zboží v předmětných provozovnách probíhal v souladu s právními předpisy a to bez ohledu na to, zda zboží nabízí samotný podnikatel, jeho zaměstnanci, dále osoby, které mu nezištně pomáhají, nebo osoby, jimž žalobce provozovnu přenechal na základě domluvy či soukromoprávního ujednání, což vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20.12.2006, č.j. 1 As 39/2005-66. Co se týká výše uložené pokuty, správní orgán prvního stupně zhodnotil závažnost správního deliktu jako vysokou, což odpovídá i výši uložené pokuty v částce 60.000,-Kč, když přihlédl zejména k závažnosti správního deliktu a k rozsahu jeho následků, které spatřoval zejména ve snížení úrovně informovanosti spotřebitele o prodávaných výrobcích, v poškozování práv majitele ochranné známky, autorských práv a v uvedení spotřebitele v omyl. Jako přitěžující okolnost uvedl množství padělků a nepovolených napodobenin, které byly nalezeny v předmětných provozovnách. I tak právní orgán uložil pokutu při dolní hranici zákonného rozpětí, tudíž nelze uvést, že by její výše byla nepřiměřená a byla neopodstatněným zásahem do sféry podnikatele. Zároveň ale poukázal na smysl a účel ukládané pokuty, který spočívá v závažnosti správního deliktu, zamezení jeho dalšího páchání a v neposlední řadě jejího preventivního působení.

Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se žalobce bránil odvoláním, ve kterém namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ve všech jeho výrocích. Rozhodnutí označil za věcně nesprávné, jež se opírá o nedostatečně zjištěný skutkový stav a nesouhlasil s údajně nesporně judikovanou objektivní odpovědností účastníka za předmětné zboží.

Žalovaný správní orgán o podaném odvolání rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím a v jeho odůvodnění se vyjadřoval ke zpochybňované relevanci judikátu Nejvyššího správního

soudu, na který bylo odkázáno správním orgánem I. stupně při vysvětlení důvodů pro aplikaci objektivní odpovědnosti žalobce za spáchaný správní delikt. Konstatoval, že od doby vydání judikátu, byť se jedná o dobu poměrně delší, nebyly předneseny žádný relevantní důvody a ani racionální právní názory, který by tento judikát překonaly, takže nestálo nic v cestě tomu, aby správní orgán tento judikát a právní názor v něm obsažený aplikoval. K dalším odvolacím výtkám žalovaný uváděl, že při zahájení kontroly dne 1. 10. 2012 předmětné stánky č. 21 a 22 byly otevřeny a opuštěny. Z vyjádření provozovatele tržnice obce Potůčky, bylo nesporně zjištěno, že osobou oprávněnou disponovat s těmito prodejními prostorami je právě žalobce, který byl nájemcem těchto prostor. Žalovaný správní orgán se rovněž vyjadřoval k obraně žalobce, který poukázal na to, že obec Potůčky mu udělila souhlas k tomu, aby tyto prostory dále pronajal, což se také stalo a tyto stánky pronajal třetí osobě, panu N.T.H., na dobu od 1. 5. 2012. V této souvislosti žalovaný neshledal pochybení v postupu správního orgánu I. stupně, který neprováděl další dokazování k této třetí osobě, jednak proto, že žalobce žádné další podklady, informace a údaje k této osobě neuvedl a také proto, že žalobce měl pronajaté tyto stánky od provozovatele tržnice, stal se osobou odpovědnou ve vztahu k těmto prodejním místům a tato jeho odpovědnost je objektivní. V této souvislosti odkázal na novelizované, ust. § 14a zák. o ochraně spotřebitele, které ukládá provozovateli tržiště vést evidenci prodávajících, která musí obsahovat údaje v rozsahu uvedeném ve zvláštním právním předpise, která je na žádost předkládána dozorovému orgánu, což byla právě reakce zákonodárce na četné obrany prodejců, kteří se snažili zprostit odpovědnosti právě tím, že přenechávali kontrolované prostory třetím osobám, které nebyly vždy dostupné. V tomto směru žalovaný konstatoval, že nelze dospět k závěru, že by řízení trpělo nedostatečným skutkovým zjištěním a že by došlo k porušení § 3 správního řádu a shledal, že správní orgán I. stupně provedl dostatečné šetření ve věci, když zjistil, komu v době kontroly svědčilo užívací právo k provozovně za situace, kdy nejen, že tyto provozovny nebyly označeny, jak vyžaduje zvláštní předpis a navíc v době kontroly byly prodávajícími osobami opuštěny. Žalovaný se vymezil i k tvrzení žalobce, který poukazoval na usnesení Nejvyššího soudu České republiky z 24. 10. 2007 ve věci 5 Tdo 1191/2007, kde bylo vysloveno že nelze někoho odsoudit pouze na základě konstatování domněnky, že posuzovaného trestního jednání se dopouští většina určité komunity, do níž obviněný patří, aniž by takové jednání obviněného bylo v řízení prokázáno provedenými důkazy. K této odvolací výtce konstatoval, že v daném případě žalobce nebyl shledán vinným na základě nějakých konstatování, či domněnek, ale byl uznán vinným z deliktu na základě zcela konkrétních zjištění, která byla nashromážděna ve fázi kontroly a v průběhu správního řízení.

Dále se žalovaný zabýval výtkou, která mířila na otázku, do jaké míry bylo prokázáno, že uvedené zboží bylo účastníkem nabízeno k prodeji s tím, že podle tvrzení žalobce, nebylo ani nepochybně prokázáno, že by z jeho strany došlo k používání nekalých praktik a že by docházelo dokonce ke klamání spotřebitelů, když klamáním spotřebitele je myšleno zejména uvádění nepravdivých, nedoložených, neúplných, nepřesných, nejasných, dvojsmyslných nebo přehnaných údajů, nebo zamlčování určitých údajů o určitých skutečnostech nebo vlastnostech výrobků. V souvislosti s nabízením zboží, které bylo neoprávněně označeno ochranou značkou vietnamskými trhovci za cenu nepřiměřeně nižší, než je cena zboží originálního a při veřejném povědomí o kvalitě tohoto zboží, lze podle žalobce těžko mluvit o klamání spotřebitele. K této výtce žalovaný tvrdil, že ve smyslu § 5 odst. 2 zák. o ochraně spotřebitele se za klamavou obchodní praktiku považuje také nabízení nebo prodej výrobků

nebo služeb porušujících některá práva duševního vlastnictví, jakož i skladování takových výrobků za účelem jejich nabízení nebo prodeje, neoprávněné užívání označení chráněného podle zvláštního právního předpisu v obchodním styku. Samotným prodejem, či nabízením výrobků porušujících některá práva duševního vlastnictví je naplněna skutková podstata správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) zák. o ochraně spotřebitele. Je nutno konstatovat, že pro průměrného spotřebitele je při obchodním rozhodování o koupi výrobku cena bezpochyby jedním z rozhodujících faktorů, a to zvláště v době současně prohlubující se ekonomické krize, a proto se také na trhu stále objevují tzv. outletové obchody, kde lze i značkové zboží pořídit výrazně levněji, kromě toho prodejci často nabízejí různé výprodejové akce či sezónní slevy. Za takovéto situace se přehled spotřebitele o cenové hladině takových výrobků značně rozmělnuje. To je také důvodem, proč cena výrobku nemusí být vždy kritériem, podle kterého lze odlišit značkový výrobek od padělku. Co se týká kvality materiálů použitých na zajištěném zboží, odvolací orgán uvedl, že případné použití nekvalitních resp. průměrných materiálů v případě výrobků, na nichž jsou neoprávněně použity ochranné známky, naopak ještě zvyšuje závažnost deliktního jednání účastníka. Jestliže registrované ochranné známky jsou použity jako dekorativní prvek na zboží, které kvalitou zpracování výrobků originálních nedosahuje, kromě dopadu na průměrného spotřebitele zhoršuje taková skutečnost pověst značky, která si svoji pozici v příslušném oboru často pracně budovala. Akceptace postoje prezentovaného odvolatelem by de facto ospravedlňovala užívání ochranných známek bez souhlasu jejich vlastníka na jakémkoliv zboží prodávaném za cenu nižší, než je cena originálního výrobku, čímž by ochrana výlučného práva vlastníka užívat ochrannou známku ve spojení s výrobky nebo službami, zákonem o ochranných známkách naprosto pozbyla smysl.

Dále žalovaný posuzoval další výtku žalobce, že nesprávným řízením nebylo řádně a dostatečně zjištěno, že se v případě předmětného zboží skutečně jedná o padělky. K tomuto žalovaný, konstatoval, že správní orgán I. stupně podle jeho úsudku ve svém rozhodnutí řádně uvedl, o jaké podklady své závěry opřel. Samotná odborná vyjádření zaměstnanců České obchodní inspekce považuje žalovaný za dostatečný podklad pro vyvození deliktní odpovědnosti vůči podnikateli. Nejedná se navíc o jediný důkaz, na němž je napadené rozhodnutí postaveno. Správní orgán v rámci správního řízení požádal zástupce postižených majitelů ochranných známek o vyjádření, zda se v případě předmětných výrobků jedná o výrobky držitele této ochranné známky. Vypracování znaleckého posudku, který byl navrhován odvolatelem, je proto v dané věci nadbytečné, neboť správní orgán disponuje pracovníky dostatečně školenými, zkušenými a specializujícími se na problematiku porušování práv duševního vlastnictví.

Ve vztahu k výši uložené pokuty žalovaný správní orgán v další části odůvodnění napadeného rozhodnutí se zabýval odvolací výtkou, že rozhodnutí o výši pokuty je nepřezkoumatelné. Žalovaný uvedl, že při úvaze o výši ukládané pokuty, je vždy zohledněna majetková situace účastníka, samotné množství zboží v daném případě, resp. padělků, které byly kontrolou zjištěny, přitom svědčí do jisté míry o podnikatelských majetkových poměrech. Při svém uvážení má správní orgán na paměti především skutečnost, že správní řízení je postaveno na zásadách, které plynou z § 2 až § 8 správního řádu. Proto kromě těchto zásad také je k dispozici ust. § 24b odst. 2 zák. o ochraně spotřebitele, které ukládá přihlížet k závažnosti správního deliktu, ke způsobu jeho spáchání k jeho následkům, okolnostem, za

který byl spáchán. Je tedy na správním orgánu aplikujícím předmětná zákonná ustanovení, aby k výsledné sumě pokuty dospěl pomocí správního uvážení po jejich pečlivém zhodnocení ve vazbě na zjištěný skutkový stav. Žalobce v průběhu celého řízení nevznese jedinou námitku v tom smyslu, že by sankce měla zasahovat zásadním způsobem do jeho majetkových poměrů nebo by se na něho mohla dokonce vztahovat tak, že by pro něho měla likvidační účinky. V takovém případě by správní orgán nebo posléze i žalovaný jistě provedl příslušná šetření směřující k objasnění konkrétní majetkové situace žalobce. V opačném případě pokud takováto obrana nebyla použita, byl takovýto postup, byl nadbytečný, a to s ohledem na rychlost a hospodárnost řízení. Žalovaný se ztotožnil proto s výší pokuty, která byla vyměřena s orgánem I. stupně a neshledal důvody, které by mohly vést ke zrušení nebo snížení uložené pokuty. Dodával, že pokuta byla vyměřena ve výši 1,2% nejvyššího možného zákonného rozpětí pro uložení sankce, jejíž horní hranice je 5.000.000,- Kč a takto uloženou sankci nelze považovat za nepřiměřeně vysokou a z hlediska represe i prevence je takováto sankce přiměřenou. V daném případě byla tato sankce podle žalovaného správního orgánu uložena ve správné výši, která podstatě koresponduje i s právními názory, které jsou patrné již z ustálené judikatury, která se datuje od roku 2003. V tomto směru také neshledal důvody pro jiné rozhodnutí, než které bylo učiněno správním orgánem I. stupně a vcelku podané odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

II. Žaloba

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované a tvrdil, že byl na svých právech zkrácen přímo porušením svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jimž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva a povinnosti. Jako zásadní a nezhoditelné pochybení označil postup správních orgánů, které nedostatečně zjistily skutkový stav, respektive zjištěný stav vyložily v neprospěch účastníka řízení, čímž porušily ustanovení § 3 správního řádu. S tím souvisí i porušení ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu, kdy v řízení ve kterém má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Rovněž bylo porušeno ustanovení § 52, pokud jde o provádění důkazů nutných ke zjištění stavu věci. Žalobce dále vytkl žalovanému další procesní pochybení spočívající v porušení správního řádu rozsahu ustanovení paragrafu 50 odst. 4, § 37, v § 2 odst. 3, § 4 odst. 2 a § 4 odst. 4 správního řádu. Ve vazbě na ust. § 68 odstavec 2 správního řádu vytýkal nekonkrétnost výroku rozhodnutí ve vztahu k postihovanému jednání a současně zdůrazňoval, že nebyly odstraněny pochybnosti stran třetí osoby, které žalobce oba prodejní stánky pronajal a nedostatečně byl podložen závěr o prodeji padělků zboží, který byl podložen pouze úsudkem zaměstnanců České obchodní inspekce.

Dále žalobce vyslovil přesvědčení, že se nemohl dopustit nekalé praktiky spočívající v nabízení nebo prodeji výrobků porušujících některá práva duševního vlastnictví, když závěr správních orgánů, že kupující byli postiženi především v tom ohledu, že se domnívali, že kupují originální výrobky světoznámé značky, označil za nesmyslný, neboť je obecně známé, že do vietnamské tržnice si obyvatelé nechodí nakupovat značkové oblečení s vírou, že se jedná o originální výrobky světových značek.

Žalobce byl rovněž přesvědčen o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí s ohledem na tvrzená porušení práv majitelů ochranných značek. Aby mohlo být porušeno

právo duševního vlastnictví, musí být totiž někoho, kdo si takové právo nárokuje. Ve výčtu majitelů ochranných známek, jejichž práva měla být činností žalobce porušena, je v napadeném rozhodnutí uvedená společnost Abercombie & Pitch Europe SA, eventuálně rozhodnutím správního orgánu prvního stupně je uvedena společnost Abercombie & Fitch Europe SA. Ani jedna z těchto společností neexistuje, respektive není výrobcem oblečení. Žalobce vyslovil přesvědčení, že nemohl poškodit práva pro ochranné známce neexistující společnosti, která nemá žádnou licenci na produkty nabízené žalobcem.

Žalobce dále namítal, že žalovaným nebyl zjištěn stav věci bez důvodných pochybností, především s ohledem na to, že v průběhu správního řízení deklaroval, že v daných stáncích neprovozuje svou podnikatelskou činnost, když tyto dále pronajal osobě T.H.N.. Objektivní odpovědnost nezbavuje správní orgán povinnosti zjistit skutkový stav nade vší pochybnost a v případě pochybností rozhodnout ve prospěch žalobce. Žalobce je přesvědčen, že správní orgány nesprávně vyložily zásadu objektivní odpovědnosti v případě správních deliktů a na základě toho nedostatečně zjistily skutkový stav věci.

Žalobce poukázal na fakt, že nebyl náležitě zjištěn stav věci ani v tom ohledu, zda zabavené zboží je možno skutečně označit za padělek. Žalobce nezpochybňuje profesní způsobilost oprávněných úředních osob, nicméně je nutné vidět fakt, že posouzení věci jakožto padělku vyžaduje jisté odborné dovednosti, které je nutné prokázat exaktním důkazem.

Žalobce rovněž poukázal na zcela nedostatečné a paušální odůvodnění výše uložené sankce a vyslovil přesvědčení, že ve vztahu k následkům deliktního jednání a rovněž tak jeho rozsahu se nelze domnívat, že uložená pokuta by byla přiměřená, zároveň poukazuje na to, že je doposud osobou netrestanou, má všechna potřebná povolení a vždy respektoval zákony České republiky. Domnívá se tedy, že jemu uložená pokuta je nanejvýš nespravedlivá.

Žalobce tvrdil, že bylo zasaženo do jeho práv tím, že řízení bylo zatíženo množstvím nezákonných kroků, které ve svém důsledku znamenaly nezákonnost napadeného rozhodnutí, a požadoval, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno, věc vrácena žalované k novému projednání a žalobci byly nahrazeny náklady řízení. Alternativně žalobce navrhl, aby soud v rámci své pravomoci případně moderoval uloženou sankci, tak, aby byla přiměřená okolnostem daného případu a nebyla likvidačního charakteru.

III. Vyjádření žalované

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaná zopakovala, že trvá na svém odůvodnění napadeného rozhodnutí ve všech bodech, tak jak je uvedeno již shora. Zároveň navrhla, aby soud uvedenou žalob zamítl a přiznal jí náhradu nákladů řízení.

IV. Projednání žaloby před krajským soudem

V průběhu jednání před krajským soudem žalobce plně setrval na podané žalobě a s použitím shodné skutkové i právní argumentace navrhl, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalším řízením, eventuálně, aby krajský soud uložil

žalobci sankci v přiměřené výši a současně uplatnil právo na náhradu nákladů řízení s tím, že její výši do tří dnů specifikuje.

Strana žalovaná v průběhu jednání odkázala na stávající skutková zjištění a s použitím právní argumentace plynoucí z odůvodnění napadeného rozhodnutí navrhla zamítnutí žaloby a pro případ úspěchu ve věci žádala přiznání náhrady nákladů řízení ve výši uplatněného cestovného.

V. Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správní soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s.ř.s.“)

Podle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního soudu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení nicotnosti, nestanoví-li tento zákon jinak.

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými byly výroky rozhodnutí řádně napadeny (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Krajský soud posuzoval důvodnost žalobních výtek na podkladě dotčených ustanovení správního řádu v oblasti hmotného práva a vycházel ze zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele a současně přihlížel ke směrnici Evropského parlamentu a Rady 2005/29 ES o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu, včetně její přílohy I., která byla v podstatě implementována do českého právního řádu a je promítnuta do zákona o ochraně spotřebitele.

Ve vztahu k tvrzení žalobce o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajský soud vycházel z náležitostí § 68 odst. 2 správního řádu, který definuje náležitosti výroku rozhodnutí a na podkladě těchto požadavků shledal, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně nese veškeré požadované náležitosti, které jsou v tomto zákonném ustanovení požadovány. V tomto směru je ve výrokové části zřetelně definováno protiprávní jednání, které má naplňovat skutkovou podstatu správního deliktu, jsou zde popsány skutečnosti, které toto protiprávní jednání provázejí, je zde specifikováno i konkrétní zboží co do počtu kusů, co do druhového složení i co do neoprávněného označení tohoto zboží chráněným příslušnými ochrannými známkami. Soud obrátil pozornost na dvě skutečnosti, které ale neshledal jako natolik závažné, aby mohly přinést nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Jedná se v prvním případě o části výroku, kde je klamání spotřebitele popsáno tak, že žalobce měl nabízet výrobky porušující některá práva duševního vlastnictví ve smyslu § 2 odst. 1 písm. n) zák. o ochraně spotřebitele. Zde je nutno souhlasit s tím, že § 2 odst. 1 písm. n) má při vymezení pojmu *výrobek nebo zboží porušující některá práva duševního vlastnictví* definovány v bodě 1. a 4. čtyři okruhy zboží nebo výrobků, které se váží k tomuto pojmu, kde se definují padělky, nedovolené napodobeniny a další dva typy výrobků. Soud nepřistoupil k přehnanému právnímu formalismu a spokojil se s tím, že ve výrokové části je zajištěné zboží

označeno buď jako *padělek*, z čehož je i bez bližšího vyjádření zřejmé, že se jedná o výrobek uvedený podle § 2 odst. 1 písm. n) bod 1. V případě nosičů DVD jsou ve výroku označeny jako *nedovolené napodobeniny* a proto i soud z tohoto slovního vyjádření dovozuje, že se jedná o výrobek nebo zboží porušující některé právo duševního vlastnictví ve smyslu § 2 odst. 1 písm. n) bod. 2. Správním orgánem užitá formulace byla soudem vyhodnocena jako částečná nejasnost výrokové části, nikoliv jako nezákonnost, která by eliminovala veškeré další skutečnosti ve výroku uváděné. Dále lze připustit, že i k větší přesvědčivosti výroku by přispělo, pokud by jednotlivé firmy, které mají zapsané ochranné známky, kterými byly opatřeny jednotlivé výrobky, byly uvedeny přímo ve výrokové části a nikoliv až v odůvodnění rozhodnutí. Nicméně ani tato skutečnost nezaložila nepřezkoumatelnost výroku správního orgánu prvního stupně.

Podle dalších tvrzení za nepřezkoumatelný žalobce označoval též závěr správního orgánu o tom, že došlo k porušení práv majitelů ochranných známek a poukázal na to, že ve výtku majitelů práv duševního vlastnictví je uváděna i společnost Abercombie & Pitch Europe SA a společnost Abercombie & Fitch Europe SA s tím, že dochází k nepřesnému označení firmy, z čehož dovodil, že se jedná o dva subjekty, když ani jeden z nich není výrobcem oblečení, čímž žalobce nemohl poškodit práva k ochranné známce u neexistující společnosti, navíc u společnosti, která ani nevyrábí nebo není výrobcem oblečení.

Ve vazbě na tuto žalobní výtku je nutno podle názoru krajského soudu před posuzováním dalších žalobních bodů udělat určitý exkurz, v jehož rámci je namístě konstatovat, že Česká obchodní inspekce je orgánem, který je povolán k tomu, aby kromě jiného kontroloval, zda nedochází ke klamání spotřebitele, kromě jiného též užíváním klamavých obchodních praktik. V podstatě tento orgán je povolán k tomu, aby v určité veřejnoprávní rovině vyjádřil a sledoval zájem státu chránit spotřebitele. Chránit toho spotřebitele, který je potencionálně znevýhodněn nedostatkem informací a obchodních znalostí a který by se mohl dostat do situace, že je v obchodním styku klamán. Je to v podstatě jedna z právních forem, která z porušování práv duševního vlastnictví dovozuje konkrétní právní konsekvence. Problematika porušování práv z duševního vlastnictví je pochopitelně mnohem širší a zasahuje do oblasti práva soukromého i veřejného. V rovině soukromoprávní v rámci nového občanského zákoníku, zák. č. 89/2012 Sb. v části čtvrté, hlavě III. § 2976, je řešena problematika nekalé soutěže, v § 2978, je řešena otázka klamavého označení zboží a v podstatě celý občanský zákoník v této příslušné části dovozuje i právní důsledky neoprávněného zásahu do práv ochranné známky. Ve veřejnoprávní oblasti, jsou to především příslušná ustanovení trestního zákona určená k ochraně práv duševního vlastnictví. V daném souzeném případě výsledkem kontrolní činnosti České obchodní inspekce bylo zajištění určitého množství textilních výrobků, které byly neoprávněně označeny značkami, které jsou identické či zaměnitelné se ochrannými značkami. Ochranná známka je v podstatě označení, jehož prostřednictvím se firma snaží identifikovat sama sebe, pro zákazníky je signálem, že se tak snaží odlišit od jiných firem, které víceméně na trh uvádějí obdobné výrobky a snaží se tak deklarovat kvalitu zboží, jehož je výrobcem a které také nabízí v obchodním styku. Ochranná známka je tedy jedním z práv, které náleží k právu duševního vlastnictví a porušování práv duševního vlastnictví je také jedním z aspektů, který byl před správními orgány řešen. Nelze ovšem opomenout, že v souzeném případě je striktně vymezen předmět celého řízení, ve kterém správní orgány řešily otázku, zda se žalobce

dopustil protiprávního jednání, které by neslo znaky správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, tzn., zda se jako prodávající nebo jiný podnikatel dopustil správního deliktu tím, že porušil zákaz používání nekalých obchodních praktik. Předmět tohoto řízení tedy jasně říká, že veškerá činnost České obchodní inspekce, kterou v dané věci provádí se týká otázky ochrany spotřebitele a je směřována k tomu, aby jejím výsledkem byla skutečná ochrana spotřebitele. Je nutno konstatovat, že koncepce odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně i rozhodnutí žalovaného přesvědčivě nevyjadřuje, že primárním cílem vedeného řízení je právě ochrana spotřebitele. Naopak se lze domnívat, že by mohl být cíl řízení spatřován úplně v rovině jiné a to v rovině ochrany nositelů práv duševního vlastnictví.

Předmětem řízení před správními orgány byla tedy otázka, zda byly naplněny znaky správního deliktu podle uvedeného ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Soud v tomto směru nepřezkoumával rozhodnutí jako celek, ale posuzoval jeho zákonnost pouze v rozsahu žalobního tvrzení, že žalobce vůbec není osobou odpovědnou za spáchání správního deliktu. Předmětem řízení byla otázka spáchání správního deliktu podnikající fyzické osoby a u tohoto typu deliktu k subjektivním předpokladům odpovědnosti zavinění nenáleží. Tato odpovědnost je objektivní a z toho je nutno dovodit i další důsledky, které i v daném případě potvrzují, že správní orgán I. stupně ani žalovaný při posouzení a dovození odpovědnosti žalobce za protiprávní jednání nepochybili. Této objektivní odpovědnosti se nemůže žalobce zprostit ani jeho tvrzeným odkazem na další ujednání v soukromoprávní rovině, které bylo učiněno s další třetí osobou, které měl prodejní stánky dále pronajmout. V tomto směru soud se plně ztotožňuje s právní argumentací, která je skutečně dlouhodobě konstantní a poprvé se objevila v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v rozsudku 1 As 39/2005-68 (dostupném na www.nssoud.cz). V tomto směru soud neshledal důvody proto, aby mohl zpochybnit právní závěry o odpovědnosti žalobce za spáchaný správní delikt. Žalobce byl nájemcem prodejních stánků č. 21 a 22, což bylo doloženo podkladem listinným a usoudil-li správní orgán I. stupně a posléze i žalovaný, že není zapotřebí k otázce odpovědnosti provádět další dokazování, např. výslech oné třetí osoby a činit šetření k této osobě, pak nepochybil, pakliže vedení tohoto důkazu nebylo nezbytné a bylo v rámci úsudku správního orgánu, které konkrétní důkazy pro úplné zjištění stavu věci provede. V tomto směru tedy soud neshledal, že by došlo k porušení § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu a tato žalobní výtku je shledána soudem jako nedůvodná.

Další žalobní výtku míří na porušení ustanovení § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele a její podstatou je otázka, do jaké míry obchodní praktiky, které byly shledány v popsáném protiprávním jednání žalobce, bylo možné označit za klamavé.

Podle § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele za klamavou obchodní praktiku se považuje také nabízení nebo prodej výrobků nebo služeb v porušujících některá práva duševního vlastnictví, jakož i skladování takových výrobků za účelem jejich nabízení nebo prodeje a dále neoprávněné užívání označení chráněného podle zvláštního právního předpisu v obchodním styku.

Je nutno konstatovat, že soud nepochybuje o tom, že skutečnosti vyplývající z obsahu správního spisu nesporným způsobem doložily výsledek kontrolního zjištění. O provedené

kontrole byl sepsán protokol, z něhož bylo zřejmé, co bylo kontrolováno a jaké byly nálezy a jaká byla další opatření. Není pochyb o tom, že v daném případě došlo ze strany žalobce ke skladování a nabízení k prodeji zboží, které bylo zajištěno a které v podstatě bylo zbožím, které porušovalo některá práva duševního vlastnictví, neboť nabízené a prodávané zboží bylo opatřeno označením chráněným ochrannými známkami všeobecně známými a akceptovanými.

Zde opět krajský soud provede krátký exkurz pro úsudek, zda obchodní praktika byla či nebyla klamavá a byla-li, pak do jaké míry. Při tomto exkurzu soud užije i určitou nadsázku, aby zdůraznil směr úvahy, kterou se řídil. K posouzení, co je klamavá obchodní praktika, nás dovede zákon o ochraně spotřebitele, pokud použijeme ust. § 4, ust. § 5 ve vazbě k § 2 odst. 1 písm. n) zákona o ochraně spotřebitele. Podle § 4 odst. 3 citovaného zákona užívání nekalých obchodních praktik při nabízení nebo prodej výrobků, při nabízení nebo poskytování služeb či práv se zakazuje. Nekalé jsou zejména klamavé agresivní obchodní praktiky. Nicméně je nutno konstatovat, že při posuzování obchodní praktiky v rovině klamání je namístě si porovnat dvě možné situace. S užitím zmíněné nadsázky v prvním případě spotřebitel přichází, v podstatě dobrovolně, prohlédnout si nabízené zboží, v tržnici Potůčky. V dnešních podmínkách si jistě obuje gumovky, překoná určité překážky spočívající v tom, že okolo tržnice se šíří, dá se říci, typický zápach dlouhodobě skladovaného textilního zboží, prohlédne si nabízené zboží, které je vystaveno na prodejních stáncích způsobem, který je v podstatě notoricky známý, jednotlivé výrobky jsou volně vystaveny, mnohdy mokré, někdy zasněžené, tyto výrobky si prohlédne a usoudí, jaká je jejich kvalita, jaká je cena, vyhodnotí poměr ceny a kvality a je před rozhodnutím, zda si takovýto výrobek zakoupí a přitom je nucen se vyrovnat s tím, že takovýto výrobek je opatřen označením shodným se světově známou ochrannou známkou. Tyto zvláštnosti nabídky a prodeje samozřejmě spotřebitel nebo určitá skupina spotřebitelů svým způsobem vnímá a svým způsobem také toto prostředí a tyto okolnosti nabídky a prodeje zboží musí modifikovat jeho vůli, zda takovéto zboží si pořídí. Tyto okolnosti také vypovídají, do jaké míry se může spotřebitel cítit být klamán tím, že takovéto zboží v takovýchto podmínkách zakoupené je opatřeno označením shodným nebo podobným s ochrannou známkou světově známou. Podle názoru soudu i za těchto okolností, ten kdo nabízí nebo prodává výrobky, u kterých je neoprávněně užíváno označení chráněné podle zvláštního právního předpisu, používá obchodní praktiky klamavé a klamavá obchodní praktika zůstane klamavou i v těchto podmínkách, ve kterých se obchodní vztah odehrává. Je to nezbytný důsledek žádoucí ochrany spotřebitele a nutno zdůraznit: *ochrany spotřebitele a nikoliv ochrany nositele práv duševního vlastnictví*. Přesto je nutno v rámci tohoto exkurzu s užitím nadsázky zmínit jiný případ. Druhý spotřebitel, v Praze, Na Příkopěch, navštíví prodejnu Marks & Spencer, zakoupí si svetr, který je označen značkou Lacoste a následně se ukáže, že tento svetr byl padělkem. Který z těchto dvou spotřebitelů má být chráněn? Ano, mají být chráněni oba spotřebitelé, ten který nakupuje v tržnici Potůčky, ale i ten druhý nakupující v prodejně Marks & Spencer. Jediné kritérium, které umožní rozlišit intenzitu ochrany těchto skupin spotřebitelů je pouze výše uložené sankce.

V přezkoumávaném případě proto užitá obchodní praktika je nekalou obchodní praktikou ve smyslu zákona o ochraně spotřebitele, neboť naplňuje znak nekalé obchodní praktiky uvedené v Příloze č. 1 citovaného zákona, která pod písmenem l) konstatuje, že obchodní praktiky jsou vždy považovány za klamavé, pokud podnikatel propaguje výrobek

způsobem, který u spotřebitele může vyvolat dojem, že byl vyroben určitým výrobcem, ačkoliv tomu tak není. Tato definice klamavé obchodní praktiky je přitom souladná s Přílohou I směrnice Evropského parlamentu a rady číslo 2005/29/ES, která a pod bodem 13. definuje obchodní praktiky, jež nejsou za všech okolností považovány za nekalé a řadí k nim propagace výrobku podobného výrobku konkrétního výrobce způsobem, jenž cíleně vede k uvedení spotřebitele v omyl tak, že uvěří, že daný výrobek je vyroben tímž výrobcem, i když tomu tak není. I když správní orgány užití klamavých obchodních praktik explicitně v rozhodnutí nevyjádřily z kontextu odůvodnění těchto rozhodnutí však výsledný úsudek o užití klamavých obchodních praktik vyplývá. (obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 10. 2014, č.j. 7 As 110/2014 – 52, dostupném na www.nssoud.cz)

Výše uvedený právní názor přivedl Krajský soud k závěru, že závěr obou správních orgánů o tom, že žalobce naplnil znaky správního deliktu § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu, že v průběhu řízení nedošlo k procesní vadě, která by rozsahu tvrzení žalobce nabyla intenzitou způsobující nezákonnost rozhodnutí ve věci samé, a že výrok a samotné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nevykazuje znaky nepřezkoumatelnosti. Krajský soud shledal, že i otázka, zda zabavené zboží lze označit za padělek, byla vyřešena na podkladě dostatečně zjištěného stavu věci a v řízení nebylo nutno provádět důkaz znaleckým posudkem podle § 56 správního řádu. Pro posouzení zaměnitelnosti označení s ochrannou známkou bylo plně postačující zajištěné odborné vyjádření úředních osob, u kterých vzhledem k řešené otázce nebylo pochyb o dostatečné úrovni jejich odborných znalostí. Žaloba v rozsahu těchto žalobních tvrzení nebyla krajským soudem shledána důvodnou.

Součástí dalšího žalobního tvrzení je nepřezkoumatelnost rozhodnutí o výši sankce za správní delikt ukládané podle písm. a) a § 24 odst. 10 zákona o ochraně spotřebitele. Podle názoru krajského soudu právě při úvaze o výši sankce je nutno přistoupit k odlišení dvou výše uvedených skupin spotřebitelů a výši sankce vyjádřit, kterého spotřebitele a v jakém rozsahu je nezbytné před klamavou obchodní praktikou chránit. Výše sankce u předmětného deliktu je vymezena rozpětím 0 až 5.000.000 Kč, tedy způsobem, který je nabídkou pro tvůrčí přístup správního orgánu. Toto rozpětí správnímu orgánu umožňuje například shledat vinu, ale upustit od potrestání, ale také umožňuje v případě shledání viny za správní delikt uložit sankci i 5.000.000,- Kč. Tato výše sankce v horní výši může navazovat dojem, že ukládaná sankce je prostředkem ochrany nositele práv duševního vlastnictví, ale tomu tak není a sankce pořád zůstane jenom prostředkem státu k ochraně spotřebitele. Proto také výše sankce musí být podřízena kritériím, která zákon o ochraně spotřebitele celkem jasně a čitelně definuje v § 24b odst. 2, kde vymezuje skutečnosti, které jsou rozhodující pro určení výše pokuty a ukládá při určení výměry pokuty přihlídnout k závažnosti správního deliktu, způsobu jeho spáchání, jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. To jsou všechno skutečnosti, které v souzeném případě umožní odlišit intenzitu ochrany spotřebitele, který navštíví tržiště Potůčky a spotřebitele, který jde do obchodu v Praze, Na Příkopěch, když oba dva se rozhodnou k nákupu zde nabízených výrobků. V této rovině je nutno konstatovat, že se nepotkal názor krajského soudu s názorem správního orgánu I. stupně a ani s názorem žalovaného, neboť koncepce odůvodnění obou rozhodnutí není příliš přesvědčivá a z jejich úsudku o vině a trestu za shledané protiprávní jednání žalobce nelze vyloučit, že uložení sankce za správní delikt je prioritně cestou k ochraně práv nositelů duševního

vlastnictví. (například rozhodnutí žalovaného v odůvodnění na straně 8 in fine a straně 9: *Jestliže registrované ochranné známky jsou použity jako dekorativní prvek na zboží, které kvalit zpracování výrobků originálních nedosahuje, kromě dopadu na průměrného spotřebitele zhoršuje taková skutečnost pověst značky, která si svoji pozici v příslušném oboru často pracně budovala. Akceptace postoje prezentovaného odvolatelem, by de facto ospravedlňovala užívání ochranných známek bez souhlasu jejich vlastníka na jakémkoliv zboží prodávaném za cenu nižší, než je cena originálního výrobku, čímž by ochrana výlučného práva vlastníka užívat ochrannou známku ve spojení s výrobky nebo službami, stanovená zákonem určil 441/2003 Sb., o ochranných známkách, na který zákon o ochraně spotřebitele bezprostředně odkazuje, naprosto pozbyla smyslu.*)

V dané věci je nutno konstatovat, že správní orgán I. stupně se otázce výše sankce věnoval minimálně a žalovaný vlastní argumentaci o výši sankce poněkud rozvinul, ale nestalo se tak způsobem z pohledu soudu přezkoumatelným. Žalovaný sice zmínil v obecné formulační rovině dikci § 24b odst. 2 zák. o ochraně spotřebitele, ale se zde vymezenými hranicemi, ve kterých se má jeho uvážení o výši pokuty pohybovat a s vyhodnocením zákonných kritérií pro určení výměry pokuty, se nezabýval. Soud při posuzování výtky, která mířila na nepřezkoumatelnost výše sankce, stál před otázkou, jak s touto žalobní výtkou naložit. Soud má samozřejmě za podmínek plynoucích z ust. § 78 odst. 2 s.r.s. právo snížit výši uložené sankce, pokud trest byl uložen ve výši zjevně nepřiměřené. Nicméně jak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak i rozhodnutí žalované neposkytuje argumenty proto, že by správní orgány se zabývaly těmi zákonnými kritérii, která vymezují meze, ve kterých se jejich správní uvážení o výši pokuty má pohybovat. Kritéria, jako závažnost správního deliktu, způsob jeho spáchání, jeho následky a okolnosti, za nichž byl spáchán, pokud vůbec jsou zmiňována, pak naprosto v jiné rovině a v jiném argumentačním smyslu, než soud považuje za souladné s výkladem ust. § 24 odst. 1 písm. a) § 24 odst. 10 písm. d) a § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele. Proto také soud nepřistoupil k tomu, že by uloženou sankci moderoval, neboť rozhodnutí v této části shledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Krajský soud by při splnění zákonných podmínek mohl přistoupit k moderaci výše uloženého trestu jen tehdy, pokud by správní orgán ve výše uvedeném smyslu hodnotil veškerá zákonná kritéria pro k výši trestu stanovená v § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele a otázkou by zůstala pouze samotná výše trestu a její případná tvrzená zjevná nepřiměřenost.

Krajský soud shledal, že znaky správního deliktu v dané věci byly naplněny, nicméně část rozhodnutí o uložení sankce shledal nepřezkoumatelnou ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Předmětem soudního přezkumu v dané věci je rozhodnutí žalovaného, které potvrdilo rozhodnutí správního orgánu I. stupně a tato obě rozhodnutí tvoří jeden celek. Proto byl soud nucen při shledání nepřezkoumatelnosti části výroku o uložení sankci zrušit celé rozhodnutí žalovaného správního orgánu a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

Pokud jde o související výrok o nákladech řízení, ten je podřízen ust. § 60 odst. 1 správního řádu a přihlíží k tomu, že strana žalobce dosáhla procesního úspěchu. Náklady řízení jsou představovány uhrazeným soudním poplatkem ve výši 4.000,- Kč a dále odměnou za právní zastoupení žalobce. Krajský soud přiznává odměnu zástupci žalobce za 3 úkony

právní služby, každý po 3.100,- Kč (§ 7 a § 9 odst. 4 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen advokátní tarif). Jednotlivé úkony právní služby jsou představovány jedním úkonem za přípravu a převzetí zastoupení (§11 odst. 1 písm. a/ advokátního tarifu), jedním úkonem za sepsí žaloby (§ 11 odst. 1 písm. d/ advokátního tarifu), a jedním úkonem za účast právního zástupce u jednání soudu (§ 11 odst. 1 písm. g/ advokátního tarifu). Odměna za 3 úkony právní služby, každý úkon po 3.100,- Kč představuje částku 9 300,- Kč. Podle § 12 odst. 3 advokátního tarifu byla právnímu zástupci přiznána náhrada hotových výdajů v paušální částce 300,- Kč za každý úkon právní služby, ve výši 300,- Kč, což za 3 úkony představuje částku 900,- Kč. Odměna advokáta ve výši 10 200,- Kč v souladu s ustanovením § 57 odst. 2 s.ř.s. je navýšena o daň z přidané hodnoty základní sazby 21%, což představuje celkově částku 12 342,- Kč. Společně s částkou uhrazeného soudního poplatku ve výši 4.000,- Kč představuje náhrada nákladů řízení částku 16 342,- Kč, která bude uhrazena na účet zástupce žalobce do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení byla žalovanému stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 12. prosince 2014

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu